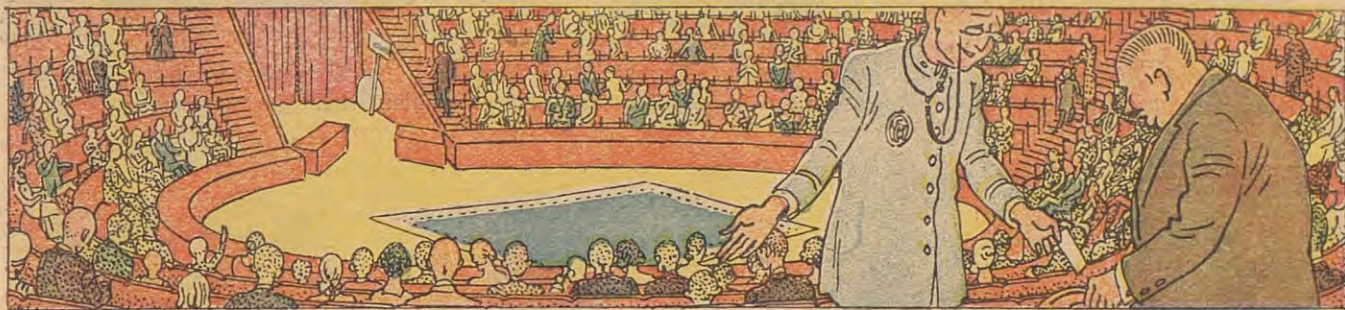

VIROLET

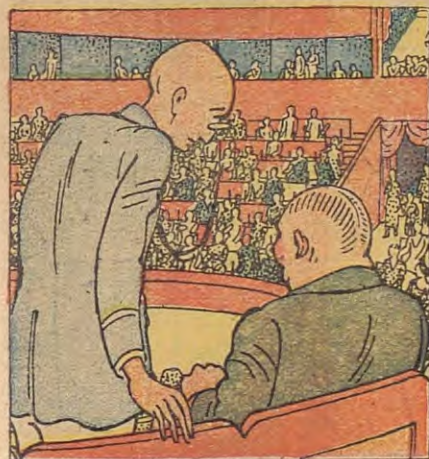
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

MELÓMAN

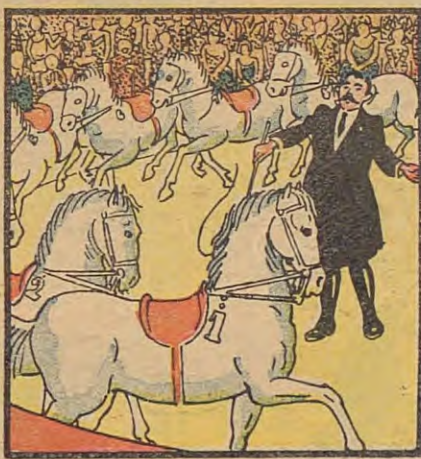
per PRAT

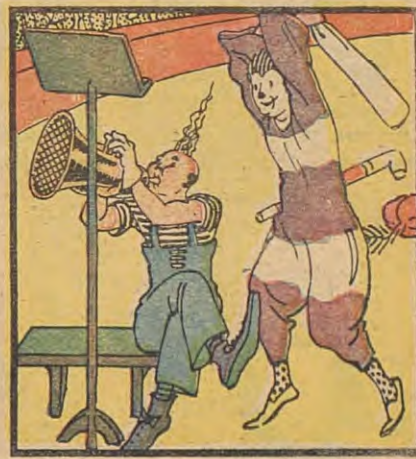
En Pòlit era el degà dels acomodadors del Circ Cuit i mai per mai en la seva llarga carrera havia presenciat un cas semblant: Es tractava d'un senyor que de feia ben bé dos mesos no mancava a cap representació. En Pòlit rumiava cercant el motiu prou poderós per merèixer una constància tan incondicional. Quan fou convençut de que per sí sol no arribaria mai a esbrinar-se el misteri, decidí arriscar-se a una «interview».

— Sembla que vostè és molt aficionat a això de les forces? Cal dir, en veritat, que el programa és molt selecte.
— Què s'ha de fer...

— No digui que el número dels cavalls és de primera. Estic cert que a vostè l'interessa moltíssim.
— Què li diré...

— Potser la seva preferència és per els clowns. Hi ha molta gent que vé només per ells.
— No em satisfan les pallassades.

— Els saltadors de trapezi sí que és cosa que un mai es cansaria de veure, no és veritat?
— Jo ja estic tip de veure'ls.

— L'afició de vostè deu ésser per els tigris. Quins bells exemplars i quin domador tan temerari!
— No em diuen gran cosa.

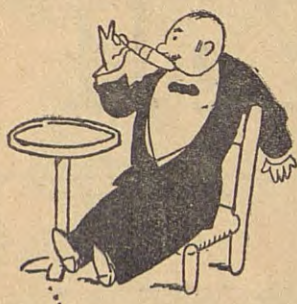
— Doncs per què hi vé vostè aquí cada dia?, i perdoni.
— Ja li diré; a mi m'agrada moltíssim la bona música, sap?

Molt aviat començarem a publicar la preciosa rondalla d'En Josep M.ª Folch i Torres

EL PRÍNCIP BLANC

L'HAVANO TOSSUT

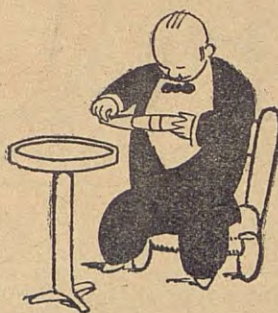
per PLANAS

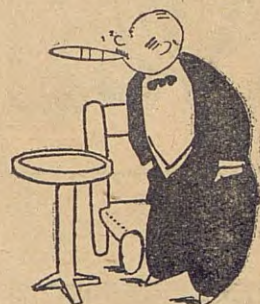
Pel séu Sant, aquest Fulano pretén fumar-se un havano.

Mossega el cap punxagut, trenca la punta i l'escup.

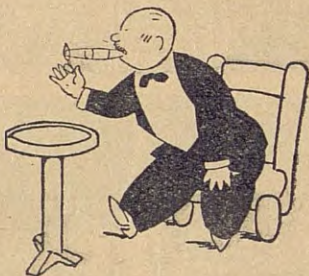
El col·loca a la *boquilla* que persi acàs duu a l'armilla.

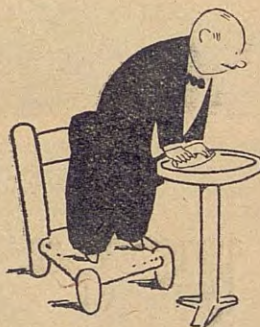
Tretze llumins ja ha gastat i el cigar resta apagat.

— A veure: potser punxat tirarà amb facilitat.

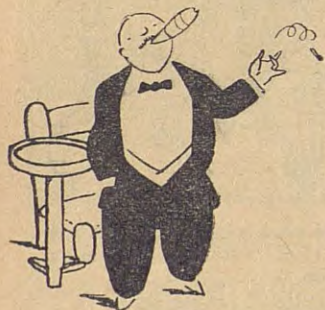
Emboquillat altre cop, prova de donar-li foc.

Prò com que no vol tirà, ara l'apreta amb la mà.

No li tira com vol ell i l'aixafa amb un martell.

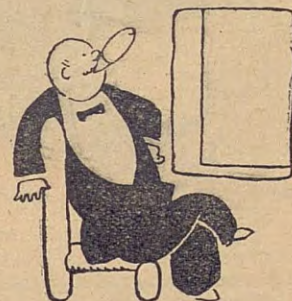
L'emboquilla diligent, pipa... mes no se li encén.

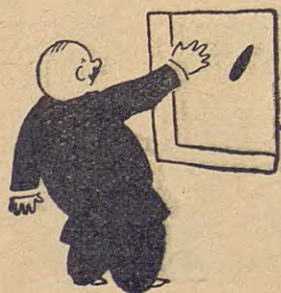
Ara amb molta precaució li fa una vivissecció.

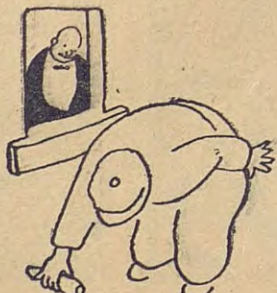
L'embolica amb un paper segur que ara anirà bé.

A la *boquilla* altre cop! Però el cigar no pren el foc.

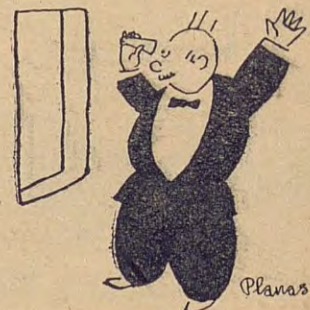
Cansat de tanta palestra, l'engega per la finestra.

Compadeix un pobre que l'arreplega del carrer.

La causa no pot trobar que amb ell no volgués tirar.

— Ara sí que l'he trobada: La *boquilla* era embussada!!

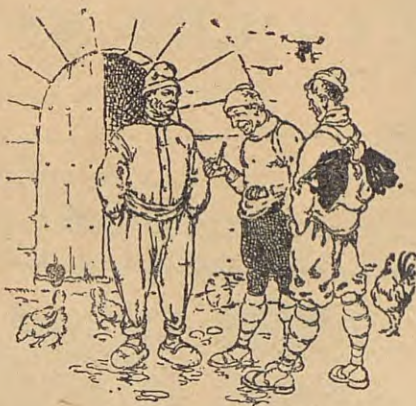
Planas.

LA SOPA DE PEDRES

der VINYALS

Uns excursionistas, trobant-se a l'hora de dinar, amb la bona gana que un llarg passeig per muntanya desperta, ben prop d'una masia, decidiren atansar-s'hi.

Mes, per la dissort llur, els amos d'aquella casa eren d'allò més avars que hom pugui pensar. Fingint una vivíssima contrarietat, el pagès els digué que no tenia res per menjar.

La mestressa, escarmentada per la tretxa d'uns altres forasters quen en certa ocasió no li pagaren la minestra que els oferí, corroborà l'afirmació del seu marit. — Alabat sia Déu — feren...

... els excursionistes. — Haurem de fer la nostra sopa de pedres... Al menys, bé ens deixareu una cassola i una miqueta d'oli, oi? — O, això sí! — no pogueren per menys que dir els avars.

Els forasters encengueren foc, hi posaren la cassola amb un bon raig d'oli i a dins unes quantes pedres. Els pagesos començaren a intrigar-se i a demanar detalls d'aquella sopa especial.

— Voleu dir que resulta bona? — De primera. De totes maneres si s'hi pot posar un xic de sofregit i unes patates, és molt millor. — Encuriosits, els avars tregueren les patates i el sofregit.

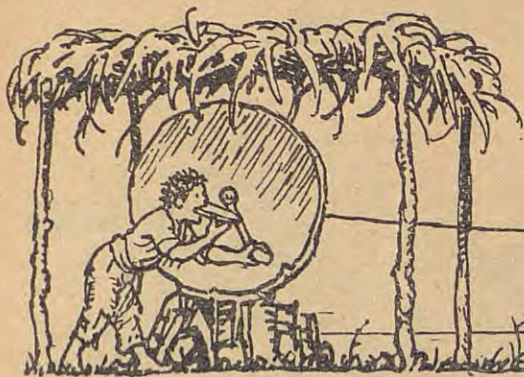
— I sense pa és bona? — insistiren els gasius. — Molt, però, la veritat, amb quatre fulletes de pa, resulta molt millor. — Si no són més que quatre fulletes... — I el oferiren un crostó...

... que anà quasi íntegre a la cassola. Per fi la sopa ja fou feta i els excursionistes se la posaren a menjar davant la vigilància dels pagesos que esperaven el moment que els forasters...

... es menjarien les pedres. Però, la sopa s'acabà i aquestes restaren. Aleshores els pagesos preguntaren: — I de les pedres què en feu? — Les llencem. Són per donar gust a la sopa, sabeu?

LES ANGÚNIES DELS

per JOAQUIM

En els borrascosos temps del general Zapatero fou rebuda a Blanes una comunicació seva, dirigida a l'alcalde, concebuda en els següents termes:

Sírvase mandar a la mayor brevedad a este cuartel general de Santa Coloma de Farnés los veinte corderos más sanos y gordos que pueda encontrar en esa de Blanes. Dios guarde a V. etc.

El secretari, el noi Samarugues, va llegir-la i rellegir-la tres o quatre vegades i no se'n sabia avenir.

— Ara per què redimontri deu voler tants de corders, el general? I bé que els necessiti, què se li ha d'endonar que siguin grassos o migrolats, mentre siguin bons treballadors i llestos a la feina?

L'alcalde, en Pau Bagué, no va trobar la cosa tan extranya.

— Certament — va dir, — vint corders són molts corders! Però un exèrcit és com un poble: tot ho necessita a l'engròs, i el mateix poden fer-li menester cordes que canons i mines- tra. El certus és que el general truca a bona porta. Enlloc del món podria trobar tants de corders com a Blanes.

— Però, i d'això de voler-los grassos, què me'n dieu? — replicà el secretari.

— Grassos! — va fer l'alcalde. — Els vol sans i grassos, és a dir, sans i bons. No vol que li portem gent desnerida i entecada. I, després, mira, no ens hi trenquem el cap: portem-los-hi grassos, ja que grassos els demana. No en coneixes cap que pesi dotze o tretze roves?

— Ca! — exclamà el secretari. — El més revingut és en Segimon Ou i no crec que en faci vuit.

— Saps què? — féu mestre Pau. — Enviem-lo a cercar tot seguit i ell que es cuidi de triar els demés.

Comparegut en Segimon Ou, home roig i macís, representant vivent d'una llarga nissaga de corders blanencs, va esgrogueir-se d'emoció així que fou assabentat del cas.

— Ai, ai, ai! — féu gemegosament. — El general Zapaterol Benaventurat qui mai no hi haurà de raure! N'hui sentides a contar moltes ferotgies d'aquest homo. I ens vol grassos?... Grassos! Què n'ha de fer de ses nostres molles?

L'alcalde va tranquil·litzar-lo.

— Anem, no heu de tenir por de res — va dirli. — El senyor secretari i jo us acompanyarem i passarem pel mateix adreçador que vosaltres. Vull dir que, primer que trepitjar-vos un dit del peu, ens hauran de calcigar de cap a peus, a nosaltres. No, no es tracta de cap mal, al contrari: el general us donarà feina, i ben pagada! Vós porteu-me vint corders grassos i rodons i deixeu-vos de cabòries. Llogarem quatre tartanes, sortirem demà de bon matí i, un cop a Santa Coloma, tots plegats hem de fer, a cà la Gravada, un xeflis que els àngels hi cantaran en cos de camisa. A càrrec del comú, senyor secretari.

— Va bé! Això ja va agradant-me una mica més — respongué en Segimon Ou. — Però... — afegí vacil·lant i grantant-se una orella — es mal de cap és que es nostro ofici no dona per grassos. Com que tot es sant dia estem caminant, tras-tras, mitja vida anant endavant, mitja vida anant endarrera, no podem criar greixina. Ses nostres panxes són de cànem. Fora es cànem, tots semblen conills escorxats.

— No pas vós — observà en Samarugues. — I mireu: en tota cosa hi ha sempre un millor i un pitjor. Si no poden ésser

grassos i rodons, que siguin, almenys, la flor entre els més revinguts i llueus de l'ofici.

— Deixeu-ho a sa meua mà — digué, per fi, en Segimon Ou. — Jo palparé entre sa nostra magrícia i, i triat i remenat tot, penso que podré menar-vos vint corders adrets, iguals i que no faran pas llàstima.

L'endemà, a Santa Coloma, a cà la Gravada, va haver-hi un tragi d'allò més. Cop de cistells que van i vénen de l'hostal a la plaça i de la plaça a l'hostal, cop de caçoles als fogons, cop d'olles a la llar, cop de soroll de plats que davallen dels restallers i dels armaris i, bellugant-se d'ací d'allà com gentada festosa, es topen amb una alegre gatzara! Els vint-i-sis hostes de Blanes, que vint-i-sis eren comptant-hi els quatre tartaners, havien donat ordres en consonància amb la bella ferramenta que tots lluien i amb la gana que l'airet vagarivol del camí els havia ben esmolat. Volien fer un esmorzar de cà l'Ample. I el feren, a deu hores del matí, que ni un dinar de festa major. Allà una arrossada monumental, amb menuts de gallina i botifarra blanca; allà una costellada mag-

na, amb acompanyament d'enciam i olivetes; allà un guisat de llengües de xai amb pèsols; allà belles plates de crema, menjar-blanc i roscats dels més fins; i tot això regat a dojo amb bon vi de la Costa i, més endavant, amb un garnatxa empordanès que s'adeia amb les dolçors del llevat de taula i els comunicava flama i esperit. A la fi els vint-i-sis comensals estaven que se'ls hauria pogut encendre amb un lluet: tan vermells que treien espurnes per la pell; satisfets, afables, esclatant de rialles; i àdhuc els més magres semblaven grassos, com si els haguessin bufat a faisó de l'ase del gitano.

— Molt bé, companys! — exclamà l'alcalde, llevant-se dempeus. — Rebeu la meua enhorabona! Ara sí que féu goig! Em sembla que el general, que s'agrada de peces grasses, us trobarà més bons i rebedors que pollastres de censos. Així, doncs, és arribada l'hora que el senyor secretari i jo anem a veure'l i a oferir-vos-hi. Mentrestant vosaltres continueu trincant i pellucant per no perdre el bon regent fins que tornarem a cercar-vos.

Va respondre-li un visca eixordador, eixit de totes les boques. Després mestre Pau i en Samarugues deixaren, no sense recansa, l'amable colla riolera i, ala, ala, cap a cà'l general. No semblava sinó que s'enfonzessin més i més dins d'una ombra freda a manera que s'hi atancaven. S'anaven posant tristos, descolorits. Els preocupava allò d'haver de parlar en castellà. Tan bé que en català ho haurien fet! Eren com dos excel·lents sonadors de clarinet que, sense conèixer gaire cap instrument de corda, es veiessin obligats a donar

VINT CORDERS DE BLANES

RUYRA

un concert de violí. Assaja que assaja, les notes els resultaven intraduebles o se'ls tornaven estridents. Però, bah!, eren al ball i calia ballar. El compromís s'ho portava. Pit i fora!

Entraren a l'allotjament del general i, després de moltes preguntes i respostes i passos i estaries, foren introduïts a la seva presència. L'excel·lentíssim estava enfeinassat repassant i despatxant uns munts de paperalla que li presentaven uns oficials pomposos, encordonats d'or. Va deixar un moment aquella tasca i abordant de sobte, amb els seus ulls ardents, els seus bigotis i la seva mosca, els nostres dos personatges, va preguntar-los què se'ls oferia. Ells, a borbolls, en un castellà encara més esquerdat que el que solien usar ordinàriament sempre que n'havien de fer ús, van explicar que eren l'alcalde i el secretari de Blanes, que posaven a cà la Gravada i que havien conduït els vint corders demanats. El general va entendre tot seguit de què anaven i, aviat, trencant-los els embuts, va dir-los: — ¡Está bien! Estoy satisfecho. Pueden ustedes retirarse.

Quin sospir més ample varen exhalar en Pau Bagué i el

noi Samarugues! Amb quina senzillesa s'eren desexits del mal pas! Feren una gran reverència i es retiraren; i les colors i les rialles del bon àpat, suara ofegades, tornaven a esbandir-se'ls per la cara. Passada la primera porta, s'aturaren; i es miraven i somreien gojosament quan, tot d'una, restaren sang-glassats. Acabaven de sentir la veu del general que deia, parlant amb algun dels seus subordinats: — *Hágase V. cargo de los corderos de Blanes y mande que les degüellen mañana al amanecer.* — En Pau Bagué va fer un bot i en Samarugues s'arronsà, segat de cames. Encara varen sentir a intervals la veu del general. — *El domingo... gran fiesta. Quiero que mis hombres saquen la tripa de mal año. Un rancho extraordinario... Excelente carne... Corderos de Blanes.*

Els nostres dos blanecs sentiren passar per davant d'ells, amb llum de realitat, les visions més esgarrifoses que els havien suggerit les rondalles d'infants. Reveieren la cuinassa del pare gegantàs, amb aquell gran perol que, en aixecar el bull, mostrava, entre els xarabots del séu brou, peus i caps de criatures humanes. Després l'esperit va caure de llurs sentits a manera de pluja, deixant-los despulats de visió, d'audició... Cuidaren venir en basca. S'hagueren d'estintolar l'un en l'altre i, així, d'esma, entre pampellugues, davallaren l'escala i eixiren al carrer. Allí s'esguardaren desoladament. Tots dos sentien cara d'agonitzants.

— Què fem? — va dir l'un.

— Què fem? — repetí l'altre.

— Pobres corders! — exclamà en Samarugues. — Tan contents que estan!

— Cal avisar-los tot seguit — va dir en Pau Bagué. — No podem pas permetre que continuïn aquella disbauxa. Seria consciència portar-los més temps enganyats. Cal que sàpiguen la veritat... que es preparin a morir cristianament. Infelissos! Anem, cuitem!

Quan arribaren a l'hostal, hi regnava un xibarrí de mil dimonis. Els vint corders executaven, a la sala gran, la dansa grotesca «En Jan Petit com balla», cantant tots, saltant tots i fent tots, a compàs, les més estranyes exhibicions de mans, de braços, de colzes i de muscles. Però les cares traspostades d'en Pau i en Samarugues produïren l'efecte glaçador del cap de la Gorgona. Les boques enmudiren i la bellugadissa que xaravotava en l'aire es fongué de cop i volta com una brillant fantasma que els ulls dubten d'haver vist. Aquells homes varen passar en curts instants de l'alegria fol·la a l'ànsia més punyent.

Ell és cert que, si submergits, a causa dels fums de la garnatxa, dins una mena de crepuscle que els feia veure les coses de color de rosa, s'havien abandonat als efectes excitants d'un àpat feliç, mai els rezelos no s'havien apagat completament al fons de llurs cors. El general Zapatero tenia entre la gent del nostre poble una tal fama de capriciós i dèspota, que l'haver de raure amb ell inspirava sempre una malifiança. Per això l'alarma va despertar-se tot seguit. Què passava? Què s'era esdevingut?

L'alcalde desitjava prou dir-ho; pero com? En mig de l'espectació i el silenci general cercava paraules que poguessin preparar i assajar la mala notícia. Quines? No trobant-ne, el cap li vingué en roda. — Fills meus, som morts! — exclamà esborneiadament; — i va rompre en plor. Després vingueren les explicacions: allò del degollament, allò, encara més horrible, de la festassa militar del diumenge, del rancho de carn de corder blanec.

Quins surts! Quin daltabaix d'il·lusions en tots els cors! Quin esfullament de roses en aquelles galtes suara tan xarmoses i colorides! La vera mort que tots portem arrupida dintre l'entranya des que venim al món va alçar-se per dedins d'aquells homes fins a estampar-se'ls a la cara, transparentant-hi ses colors esglaiadores. Alguns arrencaren a plorar, altres, desesperats s'arrabassaven els cabells; n'hi havia que estaven immòbils, muts, glaçats; n'hi havia que es deixaven caure en terra o pels tocos a manera d'un passatge marejat sobre el pont d'una nau. Ací i allà sonaven exclamacions planyivols:

— Què serà de sa meua dona i ses meues set criatures?

— Ail que se m'ha posat malament aquest esmorzar!

— Per tu em reca sa vida, Tereseta d'es meu cor. Ara que ens havíem pogut casar i que estàvem tan contents!

— Ai, ail... Fer sa fi d'es xanguet! Anar a parar as ventre d'un atro!

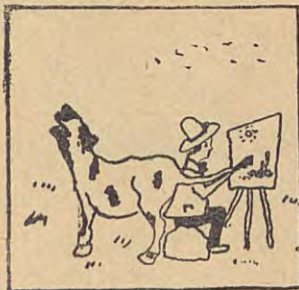
— Defensem-nos! Morim matant! Encara no ens tenen a sa forquilla.

(Continuarà)

Gran Concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 399 — ANGEL GODAY

Fer ninots es una cosa
que a mi sempre m'ha agradat
i això els ho demostra
ací, aquest petit grabat.

N.º 400 — JOSEP CARQUÉS

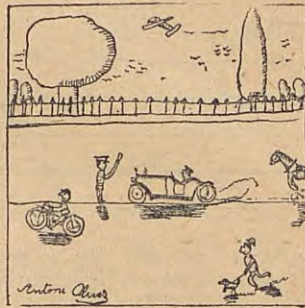
Plau-me pujar a una muntanya
en els turons gegantins,
per preguntar-li amb frisança
si se'n recorda dels fills.

N.º 401 — LLUIS GIRALT

M'agrada sentir la flaire
dels pins de càl Rectoret
i estar-me de panxa enlaire
bó i llegint el VIROLET

N.º 402 — ANTONI OLIVER

A mi molt m'agradaria
anar amb aeriplà
perquè així cap urba
fer-me parar no podria.

N.º 403 — LLUIS GODAY

Jo vaig en barqueta
alguna estoneta
però sense remar
puix no em vull cansar.

N.º 404 — CATERINA DURAN

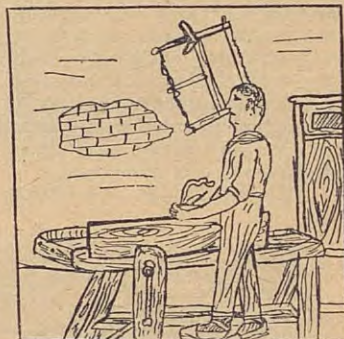
Passo amb mes amiguetes
belles estones llegint
el magnífic setmanari
del simpàtic VIROLET.

N.º 405 — FRANCESC SERRA

Lo que a mi em plauria fer?
una cosa molt estranya
voldria ésser recader
per no estar-me mai a casa

N.º 406 — RAMÓN BARDÈS

Jo passo el dia
fent anar el ribot
en un taller d'ebanisteria
que de casa és molt a prop.

N.º 407 — ROSA BAS

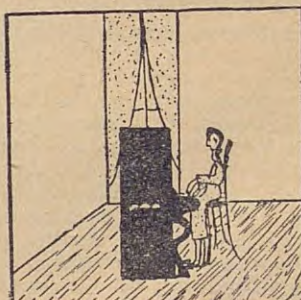
Anar de cacera
a mi molt m'agrada
perquè hi vaig amb la fal·lera
de caçar una cobellada.

N.º 408 — L. PUIGDENGOLAS

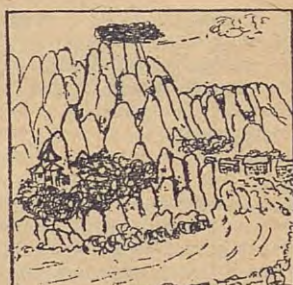
La cosa que prefereixo
és llegir el VIROLET
puix així em diverteixo
i passo un rato distret.

N.º 409 — FRANCESCA ROCA

M'agrada molt el piano
i amb les meves manetes
faig córrer les tecletes
tot tocant una sardana.

N.º 410 — CREU BOFARULL

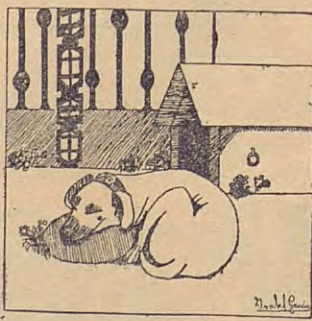
M'agrada poder admirar
nostre estimat Monserrat
m'agrada poder contemplar
aquest nostre lloc sagrat.

N.º 411 — MARIA COMADRAN

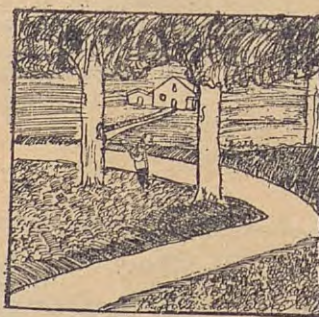
Sols el jugar m'afalaga
i amb això no es pot menjar,
i està clar, em veig obligada
a tenir de treballar.

N.º 412 — ISABEL GARCIA

Lo que m'agrada a mi fer
us ho di e francament,
és el jeure tot el dia
que vol dir, el no fer res.

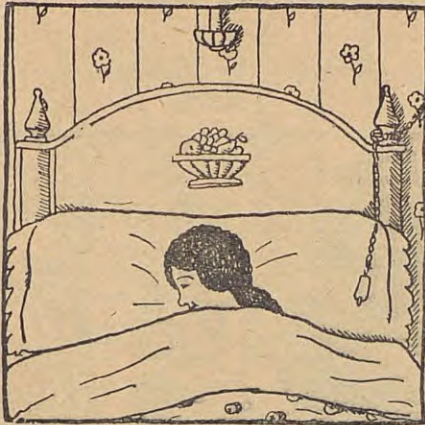
N.º 413 — AGUSTINA VINYES

M'agrada caçar perdus
i tot altre ocell que vola,
però encara més, que vius
m'agraden a la cassola.

Rodolins incompleerts

La malaltia

La Mercè ha emmalaltit

Fa trenta dues pamplines

I perquè prengui ingeccions

FRASE FETA

EL DIBUIX REVELADOR

Humoristes estrangers

Alain Saint-Ogan

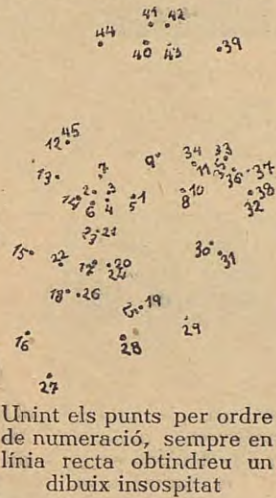

JEROGLIFIC

Ina bella canço
als odis i a la
Eccel·lència
toia.

Solucions al número passat

Rodolins incompleerts: 1. Don Josep que és dels tranquils, compra un telèfon sens fils. 2 Amb enginy dalt del terrat, l'antena ha col·locat. 3 I havent sentit l'orquestrina, té de pendre aspirina Endavinal·la: Nines i ninots. Jeroglífic: Fer el valent, quan l'altre és a sota, no costa gaire.

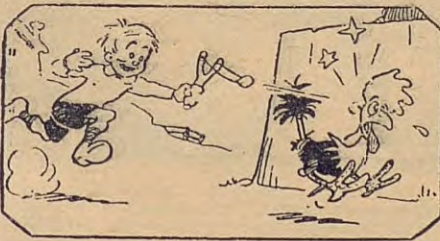

MOLT AVIAT

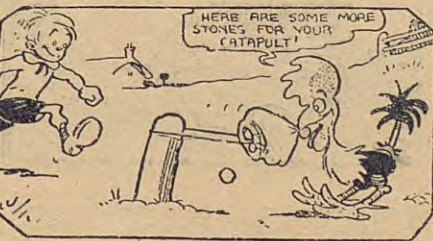
Començarem a publicació de la deliciosa rondalla

El Príncep Blanc

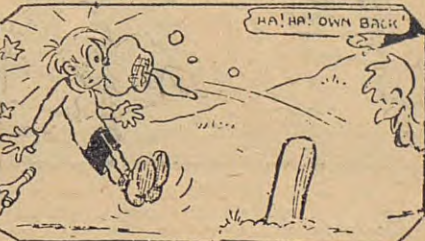
d'en Josep Maria Folch i Torres il·lustrada per en Joan Junceda, creiem tindrà bona bona acollida entre els nostres llegidors.

El gall és apedregat per un noi entremaliat.

Pel mateix procediment vol donar-li un escarment.

I el noi queda esmaperdut veient que també ha rebut.

El mal company de camí. - II

Conte de Grimm amb ninots per D'IVORI

(Continuació)

No pensant ja més amb disgustos, empenqué de nou i ben alegre el camí. De primer trobà un cavallet de poc temps i l'agafà per muntar-lo i dirigir-se ben depressa a la ciutat. El cavall li pregà que el deixés, car no tenia prou força per dur-lo, assegurant-li que...

... li podria fer-li grans serveis un altre dia. Ell, de bon cor, el deixà anar. — Tinc ulls, però encara no puc menjar — es digué. — Pacència! — En aquell mateix moment veié una cigonya i l'agafà per una pota decidit a matar-la per poder menjar quelcom. — Deixa'm viure — digué aquesta — i algun dia trobaràs...

... que has fet molt bé de no matar-me. — Doncs bé; ja pots córrer, cama-llarga — féu el sastre. Poc després pensà: — Ara si que ja no puc respectar ningú més. — I a l'instant veié dos petits anecs dins un estany. Corrent en prengué un, però l'ànec mare que estava amagat va córrer a demanar que no l'agafés. Ell, enternit...

... el va tornar a tirar a l'aigua. En girar-se, veié un gran arbre mig buit amb un gran rusc a dins. — Ara tinc la recompensa a les meves bones accions. Menjaré mell! — La reina de les abelles li digué que no en toqués pas, car el picarien totes. I que si les deixava estar els faria un gran servei. Ell hi accedí.

Extenuat per la fam, arribà a la capital i correngué a un hostel on pogué menjar tot quant va voler i en bones condicions. Trobà feina tot seguit, arribant a tenir tanta fama, que fins el Rei desitjà conèixer-lo. Ell va oferir el seus treballs al monarca, i aquest en quedà tan content...

... que el va nomenar sastre de la cort. Mes al, que enlloc en passen tantes com al món! El mateix dia, el sabater també ho havia sigut nomenat del palau. Així fou que en veure al sastret amb bons ulls per treballar i amb el nou carrec, pensà fer-li una malifeta, per tal que no pogués...

... dir la veritat al Rei. El mateix vespre visità el monarca per dir-li que el sastre havia promès de trobar la corona de gran cerimònia que el Rei havia perdut. Aquest cridà el sastre ordenant-li que complís la paraula donada (?) portant la corona al cap de tres dies, o, del contrari...

... tindria de sortir de la ciutat. El sastre, veient-se perdut, féu el paquet i sortí desseguida. Mes, en passar per davant de l'estany, l'ànec mare li digué. — Perquè estàs tan trist? — Ell li ho conta tot. — No t'apuris — féu la bestiola — la corona és dins de l'estany. Vaig a buscar-la.

Als cinc minuts corria cap al palau i no tardava en entregar la corona al Rei, el qual n'estigué tan content que el remercià efusivament i li posà una cadena d'or al coll amb una gran medalla. (Anaven molt escasses en aquell país les medalles...) Però...

(Acabà)